మంత్రిగారి బంట్రోతు

నాకు బాగా జ్ఞాపకం ... అప్పుడు నేను నాలుగో క్లాసులో వున్నాను. మా అక్కయ్య ఆరో క్లాసూ, అన్నయ్య ఎనిమిదో క్లాసూనూ. ఒకరోజు బొంబాయినుంచి మా మామయ్యొచ్చాడు హైదరాబాదుకి ఏదో పనుందని.

మా మామయ్య చాలా సరదా అయిన మనిషి. అస్తమానం ఏవో కబుర్లు చెబుతూ, నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ ఉంటాడు. ఆరోజు ఉన్నట్టుండి మమ్మల్ని ఒక ప్రశ్న అడిగాడు. "ఒరేయ్ రమేష్! పెద్దయ్యాక నీకేమవ్వాలని వుందిరా? ఏం చదువుతావ్?'అని.

అన్నయ్య వెంటనే "నాకు ఇంజనీర్ అవ్వాలని వుంది మామయ్యా! ఇంజనీరయితే ఎన్నో అద్భుతమైన పనులు చెయ్యవచ్చును. నీటిమీద వంతెనలు కట్టడం, గాలిలో ఎగిరే విమానాలను తయారుచెయ్యడం. ఇలా ఎన్నో బ్రహ్మాండమైన పనులు చెయ్యవచ్చును" అన్నాడు. అవన్నీ ఊహించుకుంటూ మెరిసే కళ్ళతో అన్నయ్య. అదే ప్రశ్న అక్కయ్యనడిగాడు, "సుహాసినీ నీ సంగతేమిటి? చదువుకోవాలనుందా లేకపోతే హాయిగా పెళ్లిచేసుకుని పిల్లల్ని కంటూ, మొగుడికి వండిపెడుతూ వుండాలనుందా?" నేనూ అన్నయ్యా నవ్వేశాం "సుహాకి పెళ్ళిచేసుకోవాలనే వుంది." అంటూ. "ఛీ! నేనేం పెళ్లిచేసుకోను. నేను డాక్టరునవుతాను. పల్లెటూళ్ళకెళ్లి, అక్కడున్న బీదవాళ్ళందరికీ ఉచితంగా వైద్యం చేస్తాను. మనదేశంలో డాక్టర్లందరూ ఎప్పుడూ సిటీల్లోనే ఉంటారు. రోడ్డుకి కనీసం పది - పదిహేను బోర్డులు కనిపిస్తాయి. పాపం కొన్ని కొన్ని పల్లెల్లో అసలు డాక్టర్లే ఉండరు. అర్జంటుగా డాక్టర్ని చూడాలంటే సిటీకి పోవాలి. ఈ లోపల ఒక్కొక్కసారి మందు సమయానికి అందక పేషంటు చచ్చిపోతాడు. అందులో లేడీడాక్టర్లు అసలే లేరు. అందుకని నేను డాక్టర్నవుతాను" అంది గుక్క తిప్పుకోకుండా.

"భేష్! మంచి ఉద్దేశ్యం. పట్టుదలతో చదివి మీరిద్దరూ ఇంజనీరు, డాక్టరు కావాలి. ఇప్పుడు చెప్పినట్టుగానే మంచి పన్లు చేయ్యాలి" అంటూ నాకేసి చూశాడు మావయ్య. "మరి నీ సంగతేమిట్రా- నువ్వేమవుతావ్ జగదీశ్?" అన్నాడు.

వెంటనే అక్కయ్య, అన్నయ్య "వాడు పైలెట్ అవుతాడు మామయ్యా! వాడికి చిన్నప్పటినుంచి "ఎరోప్లేన్లు" అంటే సరదా. "అది నడపడం నాకెంతో ఇష్టం" అనేవాడు" అన్నారు.

"మీరుండండ్రా! వాణ్ణిచెప్పనీండి!" అన్నాడు మావయ్య.

అందరూ నాకేసి చూశారు. 'మామయ్యా, నాకు మంత్రిగారి బంట్రోతును కావాలనుంది.'' అన్నాను, అదేదో తీరని కోరికలాగా మొహంపెట్టి. ఒక్క నిమిషం అందరూ మతిపోయిన వారిలాగ చూశారు నావంక.

"ఛీ!'' అన్నాడు అన్నయ్య. "పిచ్చివెధవా! అదేం కోరిక?'' తిట్టింది అక్కయ్య. "అదేం కోరికరా? పోనీ మంత్రే అవచ్చుగా! మంత్రి గారి బంట్రోతేమిటి?'' పెద్దగా నవ్వాడు మావయ్య. అన్నయ్య అక్కయ్య కూడా నవ్వుల్లో శ్రుతి కలిపారు. వారలా నవ్వుతూ వుంటే నాకు కోపం వచ్చింది. "ఎందుకు నవ్వుతారు? మీరు చెప్పినప్పుడు నేను నవ్వానా?'' అన్నాను ఉక్రోషంగా, మామయ్య నవ్వడం మానేసి, "ఉండండ్రా! వాణ్ణి చెప్పనీయండి. "జగదీశ్ చెప్పమ్మా! నీకెందుకు మంత్రిగారి బంట్రోతు కావాలనిపించింది?'' అన్నాడు.

"మరేమో, మామయ్య, మొన్న నాన్నగారికేదో పనుంటే, ఒక మంత్రిగారి దగ్గరి కెళ్లారు ఇంట్లో అల్లరి చేస్తున్నాని చెప్పి అమ్మ "వీణ్ణి తీసుకుపోండి మీతోటి, ఛస్తున్నాను వీడి అల్లరి భరించలేక!'' అంది విసుక్కుంటూ. నాన్న నన్ను తీసికెళ్లారు.

తోవలో చాక్లెట్టు కావాలని ఏడ్చాను 'వెధవా! నువ్వెప్పుడు అంతే పనున్నప్పుడు ఏదో కావాలని గొడవచేస్తావ్'' అని తిట్టుకుంటూ, ఆలోని ఒక షాపు దగ్గర ఆపి, చాక్లెట్లు కొన్నారు. "ఇంత పొద్దున్నే ఎందుకు నాన్నా మంత్రిగారి దగ్గరికి?'' అడిగాను. "ఏడిశావులే! పొద్దున్నయితేనే వారు కలుస్తారు.''

"సాయంత్రం కలవరా?'' మళ్ళీ అడిగాను. నేనెప్పుడూ ప్రశ్నలగిగి విసిగించడమూ తెలుసు. జవాబు చెప్పక తప్పదని తెలుసు నాన్నకి. అందుకే అన్నారు - "చూడు జగదీశ్! మంత్రి అంటే చాలా పెద్దవాడు. అతనికి రోజూ లక్షాతొంభై పన్లుంటాయి. సాయంత్రాలు అసలు ఖాళీ వుండదు. ఏవో మీటింగులు ఉంటూ వుంటాయి'' అన్నారు. అంతలో మంత్రిగారిల్లు వచ్చేసింది. ఆటో దిగి లోపలికెళ్ళాం. అప్పుడింకా ఎనిమిది కూడా కాలేదు. జనం హాల్లో నిండిపోయారు. "చచ్చాం అప్పుడే ఇంతమంది వచ్చేసారే!' అని విసుక్కున్నారు నాన్న. ఒకమూల ఖాళీగా ఉంటే, అక్కడికెళ్లి కూర్చున్నాం. అరగంట దాటింది. ఒకతను చక్కగా తెల్లప్యాంటూ, తెల్లకోటూ, ఎర్రనిటోపీ, మెడలో క్రాస్‌గా ఎర్రని బాండూ వేసుకుని, ధగధగా మెరిసే ఇత్తడి బాడ్జ్‌ని తగిలించుకొని వొచ్చి ఒక్కొక్కళ్ళకి నమస్కారం చేశాడు. మెల్లగా ఒకరూ ఒకరూ లేచి, ఏదో మాట్లాడుతూన్నట్టుగా, అతని భుజం మీద చెయ్యివేసి, అయిదూ, పదీ చేతిలో పెడుతున్నారు. అలాగే ఆ నోట్లని లెక్కపెట్టుకుంటూ జేబులో పెట్టుకుంటున్నాడు అతను. మెల్లగా నాన్నకూడా లేచారు. ఇరవై రూపాయల నోటు తీసి అతనికిచ్చారు. అతను కళ్ళకద్దుకుని, జేబులో పెట్టుకుంటున్నాడు . అలా అందరి దగ్గరా

తీసుకున్నాక లోపలికెళ్లిపోయాడు, మరో అరగంటకల్లా వచ్చి ముందు నాన్నగారినే లోపలికి తీసికెళ్ళాడు. నేను ఇవతలే కూర్చున్నాను. పది నిమిషాలలో నాన్నగారు బయటికొచ్చేశారు. ఆ బంట్రోతుగారు కూడా నాన్న కూడా వొచ్చి "ఏమన్నారు సార్?" అన్నాడు. "నా ఫైలు రేపు చూపి పంపిస్తానన్నారు." అన్నారు నాన్న. మీ ఫైలు రేపుదయమే అన్ని ఫైళ్ళకన్నా ముందుంచి టేబిలు మీద పెట్టేస్తాను. మీరేమీ వర్రీ కాకండి" అన్నాడు. "థాంక్స్ నర్సింలూ? రేపొస్తాగా! దయచేసి ఆ పని చేసిపెట్టు. లేకపోతే మంత్రిగారు మర్చిపోవచ్చును, అది నా ప్రమోషన్ ఫైలు" అన్నారు.

"అలాగే సార్! ప్రమోషన్ ఫైలా సార్! కంగ్రాచ్యులేషన్స్ సార్" అంటూ మళ్ళీ మెల్లగా చెయ్యి సాచీ సాచనట్టు సాచాడు. నాన్న వెంటనే "థాంక్యూ" అంటూ మరో పదిరూపాయల నోటు చేతికిచ్చారు. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. నాన్నొక్కరే ముప్పయి ఇచ్చారు. అక్కడ కనీసం నేటయాభై మందైనా వున్నారు. అంటే నూటయాభై యింటూ ముప్పై ఈజ్ ఈక్వల్ టూ నాలుగువేల అయిదువందలయితే, నెలకి "ఒక లక్షా ముప్పయి అయిదు వేలు." ఆ మాటే నాన్నతో అన్నాను. "అవున్రా! చదువెందుకు చట్టుబండలు! ఎన్ని ఉద్యోగాలుచేసినా ఈ సంపాదన వుంటుందా? చెయ్యి సాచితే చాలు. రూపాయలు కురుస్తయ్" అన్నారు నాన్న. "అలా ఇవ్వకపోతే మంత్రిగారి దర్శనం దొరకదు. ఈ లోపల పుణ్యకాలం కాస్తా దాటిపోతుంది' ' అన్నారు. అప్పటినుంచి కన్ను మూసినా, కన్ను తెరిచినా మంత్రిగారి బంట్రోతు రూపమే కనిపిస్తోంది. అ తరవాత ఒక రోజున అమ్మా, నాన్నా అంతా సినిమా కెళ్ళాం. ఇంటర్‌వెల్‌లో కూల్‌డ్రింక్స్ కొందామని వెనక్కి తిరిగి చూశాము. అక్కడ ఆరురూపాయల టిక్కెట్టులో నర్సింటూ, అతని పిల్లలూ, ఒకావిడా కూర్చునున్నారు. "అయిస్‌క్రీం" తింటూ. నర్సింలు అప్పటి డ్రెస్‌లో లేడు. టెర్లిన్ పాంటూ, టెర్లిన్ షర్టూ వేసుకున్నాడు. ఆవిడేమో బాగా మెరిసిపోయే చీర ఏదో కట్టుకుంది. చేతినిండా బంగారు గాజులూ, మెడనిండా గొలుసులే! కుర్రాడు జీన్స్ వేసుకున్నాడు. కూతురు సిల్కు మాక్సీ వేసుకుంది. వారి ముందర మేము ఎలాగో వున్నాము. అమ్మ మెళ్ళో ఒక్క గొలుసైనా లేదు. చేతికి మట్టి గాజులే!

"ఎవరండీ వాళ్ళూ?" అంది అమ్మ వాళ్ళతో మాట్లాడిన నాన్నతో.

"ఒక మంత్రిగారి బంట్రోతుగారు" అన్నారు నాన్న నవ్వుతూ.

"అయ్యో! ఏ ఆఫీసరో అనుకున్నాను" అంది ఆశ్చర్యంగా అమ్మ. సినిమా అయిపోయాక మేము ఆటో కోసం నుంచున్నాం. నర్సింలూ వాళ్లు "హెరాల్డ్" కార్లో వెళ్ళిపోయారు.

అమ్మ అంది "ఏమండీ న్యాయం న్యాయం అని ఎందుకు పడిచావడం? ఇలా లంచాలు తీసుకున్నవాళ్లు హాయిగా బతుకుతున్నారు. మనకి కంచంలో పచ్చడి మెతుకులు రావడమే బ్రహ్మాండమైపోయె! ఎందుకొచ్చిన న్యాయమండీ! మీరూ లంచాలు తీసుకోకూడదూ.."

"ఛీ! నోరు మూసుకో! వాణ్ణి చూసి నీకూ అలాంటి ఆశ పుట్టింది. అటువంటి పాపపు సొమ్ము మనకొద్దే! అయినా మనకెవరిస్తారు లంచాలు? అతనంటే మంత్రిగారి బంట్రోతు కాబట్టి!'' అన్నారు.

'అయితే మంత్రిగారికెన్ని లంచాలొస్తాయి నాన్నా' అన్నాను నేను.

"నాకు తెలీదురా గొడవ'' అంటూ ఆటో ఎక్కేశారు. నాకు లెక్కలు కట్టడం చేతకాలేదు. అసలే నేను లెక్కల్లో వీక్. ఒక్క మంత్రిగారి బంట్రోతు లెఖ్ఖే తెలిసింది రోజుకి ముప్పయి రూపాయిల చొప్పున నూటయాభయి మందికి ముప్పయి రోజులు!'' 'అందుకే మావయ్యా! ఈ చదువులు గిదువులు నాకిష్టం లేదు. హాయిగా మత్రిగారి బంట్రోతునై పోతాను. చక్కగా సంపాదిస్తాను'' అన్నాను.

మావయ్యా, అన్నయ్యా, అక్కయ్యా అంతా మూగవారిలా వింటూ వొచ్చారు. కాస్పేపటికి తేరుకొని, మామయ్యన్నాడు- "ఒరే జగదీశ్, వాడు సంపాదించినదంగా పాపపు సొమ్మురా! ఎల్లకాలం నిలవదు! మంత్రిగారు పోగానే సంపాదన పోతుంది. ఊరికే వచ్చిన డబ్బుతో ఖర్చుకు అలవాటుపడ్డ వీళ్ళు ఉన్నదంతా ఖర్చుపెట్టేసి, అప్పుడు డబ్బులు చాలక, మళ్లీ మామూలుగానే బతుకుతారు. ఈ సంపాదనా దర్జా తాత్కాలికం. కష్టపడి నీతిగా సంపాదించిన డబ్బే నిలుస్తుంది. పేరు ప్రతిష్ఠలను తెచ్చి పెడుతుంది. అందుకని ఇలాంటి పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు మానేసి, హాయిగా బాగా చదువుకో! పైలెట్‌వికా!'' అన్నారు. ఈ సంగతి నాన్నకు చెప్పాడు మామయ్య. వెంటనే నాన్నగారు నన్ను ఊటీలో ఉన్న 'లవ్‌డేల్ స్కూల్'లో పెట్టారు బోర్డింగులో, ఈ వాతావరణాకికి నేనేమైపోతానో నన్న భయంతో.

* * *

ఇప్పుడు అన్నయ్య ఇంజనీర్ అయ్యాడు. అక్కయ్య డాక్టరు అయింది. నేను పైలెట్ అయ్యాను. ఒకరోజున రోడ్డుమీద కనిపించాడు నర్సింలు. పెరిగిన గడ్డం, చిరిగిన గుడ్డలూ, నెరసిన జుట్టూ. అడుక్కుతినే వాడిలా ఉంది రూపం. పావలా కాసు పడేద్దామని చేతులు జేబులోకి పెట్టుకున్న నేను వాడి మొహం చూసి ఆగిపోయాను. "నర్సింలూ నువ్వా!'' అన్నాను.

"నువ్వెవరు బాబూ'' అన్నాడు.

"నేను.. నేనే జగదీశ్‌ని, మా నాన్నగారు కాశీపతిరావుగారు, తన ప్రమోషన్ కోసం మంత్రిగారి దగ్గర నువ్వు పనిచేస్తున్నప్పుడు ఒచ్చారే అప్పుడు నేనూ ఒచ్చానుగా'' అన్నాను.

"ఆ రోజులు పోయాయి బాబూ! మంత్రిగారే దిగిపోయారు. ఆళ్ళ వూళ్ళో వ్యవసాయం చేసుకుంటున్నారు. ఆరిని నమ్ముకున్న నేను అతనితోనే వస్తానన్నాను 'వ్యవసాయంలో

సాయం చెయ్యటానికి. "ఒద్దు లేరా లంచగొండికొడకా నువ్వొస్తే నన్నే మింగేస్తావ్!' అన్నారు.
"ఆరు మాత్రం తీసుకోలేదా బాబూ లంచం! మరి నే చేసిన తప్పేంటి?" అన్నాడు నర్సింలు.

"నర్సింలూ, ఆయనైనా నువ్వైనా లంచం తీసుకోవడం మహాపాపం. ఈ లంచపు డబ్బు ఎవరి దగ్గరా నిలవదు సుమా?" అన్నాను. మామయ్య మాటలు జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ.

"నిజమే బాబూ ఆ మంత్రిగార్కి కాన్సరంట! అట్టా సంపాదించిన డబ్బంతా మందులకి పోతోంది. ఇక నేనంటారా కాష్టాల్లో మునిగున్నాను. నా పెళ్లాం చచ్చిపోయింది. ఒక కొడుకు సదూకోమని కొట్టానని పారిపోయాడు. నా బిడ్డకి మంచి సంబంధం దొరకలేదు. సేతగాని సచ్చినోడు ఆ మెగుడు, ఇంటినిండా పిల్లలు. జీతంరాళ్ళు సరిపోవు. నా డబ్బంతా ఆళ్ళకి పెట్టి, నేనిట్టాగయ్యాను" అన్నాడు కంటతడిపెడుతూ.

ఇంతలో అక్కడికి చిక్కడ్‌పల్లి వెళ్ళే బస్సొచ్చింది. "వస్తా బాబూ" అంటూ బస్సెక్కి వెళ్ళిపోయాడు. నాకు మాత్రం చిన్ననాడు నే చూసిన నర్సింలు రూపమే మనసులో మళ్లీ మెదిలింది.

* * *